

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. L.**, bývajúceho v P., zastúpeného Mgr. Monikou Miklovičovou, advokátkou so sídlom v Piešťanoch, E. Belluša 6752/8, proti žalovanému **Technickému skúšobnému ústavu Piešťany, š. p.**, so sídlom v Piešťanoch, Krajinská cesta 2929/9, zastúpenému JUDr. Danielou Suchánkovou, advokátkou so sídlom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, o **neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 6 C 308/2008, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 7. marca 2011 sp. zn. 10 Co 303/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Piešťany medzitýmnym rozsudkom z 2. februára 2010 č. k. 6 C 308/2008-169 určil, že je neplatné okamžitého skončenia pracovného pomeru účastníkov urobené „oznámením“ žalovaného z 29. júna 2007, doručeným žalobcovi 4. júla 2007. Tiež určil, že pracovný pomer účastníkov na základe pracovnej zmluvy z 1. apríla 1983 naďalej trvá. Vec právne posúdil podľa ustanovení § 68 ods. 1 písm. b/, § 68 ods. 2 a § 70 Zákonníka práce. Dospel k záveru, že v okamžitom skončení pracovného pomeru nie sú vymedzené jeho dôvody tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi. Poukázal na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžadujúce, aby sa právny úkon urobil určito a zrozumiteľne. Formulácia prvého dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, že žalobca závažne porušil pracovnú disciplínu tým, že vykonával zárobkovú činnosť zhodnú alebo obdobnú s predmetom činnosti žalovaného bez jeho predchádzajúceho súhlasu, nezodpovedala

požiadavke jeho vymedzenia podľa ustanovenia § 70 Zákonníka práce, keďže činnosť nebola konkretizovaná, nebol určený čas ani miesto jej vykonávania, nebolo jasné, či sa jedná o činnosť zhodnú alebo len obdobnú s predmetom činnosti zamestnávateľa (tento nebol tiež bližšie špecifikovaný) a v čom mala spočívať zhodnosť, resp. obdobnosť takto vykonávanej činnosti. Druhý dôvod skončenia pracovného pomeru, že žalobca závažne porušil pracovnú disciplínu, keď vo svojej mimopracovnej činnosti využíval poznatky tvoriace obchodné tajomstvo zamestnávateľa, hoci sa o nich zaviazal zachovávať mlčanlivosť, považoval prvostupňový súd takisto za nedostatočne konkretizovaný. Napokon aj tretí dôvod, že pri opakovanej neplánovanej kontrole sa zistilo nelegálne používanie programov žalobcom, na ktoré žalovaný nemá licencie, čím ho vystavil nebezpečenstvu trestnoprávneho postihu, bol podľa názoru súdu prvého stupňa nedostatočne skutkovo naformulovaný a navyše bol v konaní spochybný. Na základe uvedených dôvodov dospel súd k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá.

Krajský súd v Trnave uznesením zo 7. marca 2011 sp. zn. 10 Co 303/2010 na odvolanie žalovaného rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa nezistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Podľa jeho názoru z okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo zrejmé, že dôvodom skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného malo byť závažné porušenie pracovnej disciplíny dostatočne konkretizovaným konaním žalobcu. Uložil prvostupňovému súdu presne a spoľahlivo zistiť existenciu skutkových dôvodov, ktoré viedli žalovaného k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobcu, aby sa mohol zaoberať otázkou, či sa žalobca špecifikovaného konania skutočne dopustil, a či toto konanie dosiahlo z hľadiska ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce významný stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd predmetné zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že odvolanie žalovaného odmietne a prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdí. V dovolaní namietal existenciu väd podľa § 237 písm. e/ a f/ O.s.p., teda že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný a účastníkovi sa odňala možnosť konať pred súdom. Odvolaciemu súdu konkrétne vytýkal, že rozhodoval o odvolaní žalovaného, ktoré nespĺňalo náležitosti podania v zmysle ustanovenia § 205 O.s.p, teda konal bez návrhu potrebného

na začatie odvolacieho konania. Žalovaný podrobné dôvody svojho odvolania doplnil až po uplynutí 15 dňovej lehoty na odvolanie, teda podľa názoru žalobcu oneskorene. Mal za to, že došlo k neprípustnému predĺženiu zákonnej odvolacej lehoty a k porušeniu ústavného práva na spravodlivý proces. Ďalej uviedol, že odvolací súd sa s touto jeho námietkou neprípustnosti tzv. blanketového odvolania vôbec nevysporiadal, preto je jeho rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné. Napokon namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď tento považoval dôvody v okamžitom skončení pracovného pomeru za dostatočne skutkovo vymedzené.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu poukázal na správny postup odvolacieho súdu v danej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Toto nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie, keďže sa nejedná ani o zmeňujúce, ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, a nejde ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska. Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, či riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia uvedených vád však nebola dovolacím súdom zistená. Najavo teda nevyšli ani dovolateľom namietané vady v zmysle § 237 písm. e/ a f/ O.s.p.

Dovolací súd poznamenáva, že prípustnosť dovolania pri uplatnení dovolacích dôvodov podľa § 237 O.s.p. nenastáva samotným tvrdením dovolateľa, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté niektorou z týchto vád, ale dovŕši sa až vtedy, ak je dovolacím súdom zistené, že predmetné rozhodnutie takouto vadou objektívne trpí.

Dovolateľ v mimoriadnom opravnom prostriedku namieta nedostatok návrhu na začatie odvolacieho konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.). Robí tak ale bezdôvodne.

V odvolacom konaní sa uplatňuje dispozičná zásada, v zmysle ktorej môže byť odvolacie konanie začaté iba na návrh účastníka konania. Nedostatok návrhu na začatie odvolacieho konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania a musí viesť k zastaveniu odvolacieho konania. V prípade, že by odvolací súd tak nepostupoval, zaťažil by

svoje konanie vadou v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo. Odvolacie konanie bolo začaté doručením odvolania žalovaného na súd dňa 3. mája 2010. Existoval tu teda konkrétny návrh na začatie odvolacie konania a vada konania podľa ustanovenia § 237 písm. e/ O.s.p. tu preto nie je. Na tom by nič nemenilo ani prípadné zistenie, že odvolanie žalovaného nemalo všetky zákonom požadované náležitosti. Nedostatok náležitostí odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2 (ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a 211 ods. 1 O.s.p.) vedie k odmietnutiu odvolania (§ 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), a nie k zastaveniu konania pre nedostatok podmienky konania.

Dovolací súd nepovažuje za opodstatnené ani ďalšie dôvody dovolania žalobcu.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Uplynutím lehoty na podanie odvolania zaniká možnosť odvolateľa nielen modifikovať rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, ale aj dopĺňať dôvody odvolania, ktoré určuje § 205 ods. 2 O.s.p. Zákon však nerieši situáciu pre prípad, ak odvolanie nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p., a teda aké právne dôsledky má odstránenie väd odvolania (doplnenie dôvodov) odvolateľom až po uplynutí odvolacej lehoty, avšak pred rozhodnutím odvolacieho súdu o odvolaní. Lehota, do ktorej môže odvolateľ rozširovať dôvody odvolania, sa vzťahuje na také odvolanie, ktoré má všetky zákonom požadované náležitosti. Táto lehota ale nedopadá na povinnosť súdu dbať o odstránenie väd odvolania a ustanovenie § 205 ods. 3 O.s.p. ani neurčuje lehotu, v ktorej má odvolateľ možnosť odstrániť vady podaného opravného prostriedku. Pokiaľ sa v odvolaní vyskytnú vady, je povinnosťou súdu vyzvať odvolateľa na ich odstránenie, pričom lehotu na odstránenie vady určuje vo výzve súd (§ 43 ods. 1 O.s.p.), a neustanovuje ju samotné plynutie odvolacej lehoty. Ak k doplneniu vadného odvolania dôjde do rozhodnutia odvolacieho súdu, je právne významné, že v čase jeho rozhodovania (§ 154 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.) je vada odstránená. Pritom je irelevantné, že k jej odstráneniu došlo až po uplynutí 15 dňovej lehoty na odvolanie (porovnaj J. Krajčo a kolektív, Občiansky súdny poriadok, komentár, V.

aktualizované vydanie, EUROUNION, Bratislava 2010, str. 823, tiež rozhodnutia uverejnené v časopise Zo súdnej práce pod č. 53/2006 a č. 25/2009).

V prejednávanvej veci bol prvostupňový rozsudok doručený právnej zástupkyni žalovaného 21. apríla 2010. Žalovaný ho napadol odvolaním podaným osobne na súde dňa 3. mája 2010, teda v 15 dňovej lehote, avšak bez bližšej obsahovej konkretizácie odvolacích dôvodov podľa ustanovení § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., ktoré výslovne označil v odvolaní. Tieto dôvody odvolania potom špecifikoval podaním z 26. mája 2010, plniac svoj príslub v odvolaní, že podrobné dôvody odvolania uvedie v osobitnom podaní. Urobil tak síce po uplynutí odvolacej lehoty, čo je však právne bez významu, pretože k ich doplneniu došlo do rozhodnutia odvolacieho súdu, t. j. do 7. marca 2011. Žalovaný podaním z 26. mája 2010 rozsah, v akom napadol rozsudok súdu prvého stupňa svojím odvolaním z 3. mája 2010, nerozširoval. Týmto svojím podaním nemenil ani dôvody svojho odvolania; špecifikoval v ňom iba dôvody odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., ktorý označil v svojom odvolaní.

Odvolací súd preto správne pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného na tieto doplnené dôvody prihliadol. Ak by tak nebol urobil a odvolanie by odmietol z dôvodu, že nemá náležitosti, odňal by tým žalovanému možnosť konať pred súdom, nakoľko v čase rozhodovania odvolacieho súdu mu boli podrobné dôvody odvolania známe.

Dovolateľ namieta v dovolaní aj výskyt vady podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., teda vadu, v dôsledku ktorej mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Aj v tejto časti svojho dovolania tak robí ale bezdôvodne. Vadou v zmysle uvedeného ustanovenia sa totiž rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod. Povahu odňatia možnosti konať pred súdom môže mať aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa objasnenia dôležitých skutkových okolností a s tým súvisiacich právnych záverov.

V posudzovanej veci však uznesenie odvolacieho súdu nie je takouto vadou postihnuté.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že v dovolaní napadnutom uznesení sa odvolací súd nevyrovnal s argumentmi obsiahnutými v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného, čím považuje odôvodnenie uznesenia krajského súdu za nepreskúmateľné, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že prihliadol na dôvody odvolania špecifikované v podaní žalovaného z 26. mája 2010, nakoľko k doplneniu došlo v čase, kedy odvolací súd o podanom odvolaní ešte nerozhodol. I keď sa krajský súd v rozhodnutí výslovne nezaoberal námietkou žalobcu obsiahnutou v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že podanie z 26. mája 2010 bolo doručené až po uplynutí lehoty na odvolanie a prihliadnutie naň by bolo v rozpore so zákonom, absencia tejto skutočnosti nemala za následok nedostatočné odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže nebola pre posúdenie veci významná.

Z dovolania žalobcu napokon vyplýva, že má výhrady aj voči právnemu posúdeniu veci zo strany odvolacieho súdu. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci

ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), ním vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová